Ο ανδρικός σοβινισμός συντηρεί τη διαίρεση. Γυναίκες ενωμένες για μια Κύπρο ομόσπονδη!

Η 8η Μαρτίου, Διεθνής Μέρα για τα Δικαιώματα της Γυναίκας, είναι μια μέρα που φεμινιστικές και αλληλέγγυες συλλογικότητες και ομάδες ανά τον κόσμο, μέσα από διάφορες δράσεις, αναδεικνύουν ζητήματα που αφορούν άμεσα και έμμεσα τα δικαιώματα των γυναικών, αλλά και τη συμβολή σημαντικών γυναικών ιστορικά, πολιτικά, κοινωνικά, που ενδεχομένως μέσα στην πατριαρχική κοινωνία αυτή μένει αόρατη. Είναι, επίσης, μια ευκαιρία για μια προσεκτική ματιά στις πολλαπλές και διασταυρωμένες καταπιέσεις που βιώνουν οι γυναίκες μέσα από την πατριαρχία, τον καπιταλισμό, τον εθνικισμό, την ισλαμοφοβία, την ηγεμονική και τοξική αρρενωπότητα, τον μιλιταρισμό, τον ρατσισμό, τον σεξισμό, την έμφυλη βία, την ομοφοβία, την τρανσφοβία, την λεσβοφοβία, την πουτανοφοβία, την αναπηροφοβία κλπ. Καταπιέσεις που για πολλές γυναίκες αποτελούν καθημερινή πραγματικότητα σε πολλές περιοχές του κόσμου.

Οι καταπιέσεις που βιώνουν οι γυναίκες παίρνουν πολλές μορφές. Από ένα αφεντικό, σύντροφο ή συνάδελφο, που είναι σεξιστής και αρνείται να αντιληφθεί και να παραδεχτεί ακόμα και τι σημαίνει σεξισμός στη γλώσσα, ή που νιώθει ότι είναι εντάξει να παρενοχλεί σεξουαλικά χωρίς συνέπειες. Από ένα γιατρό και ένα νωμοθέτη, που αρνείται στη γυναίκα το δικαίωμα και την επιλογή της ασφαλούς έκτρωσης αναγκάζοντάς την να καταφεύγει σε μη ασφαλείς μεθόδους έκτρωσης. Από την κοινωνία αλλά και οργανώσεις γυναικών που δεν αναγνωρίζουν τις τρανς γυναίκες ως γυναίκες. Από το σύστημα, που δεν τιμωρεί αποτελεσματικά περιστατικά βιασμού και σεξουαλικής κακοποιήσης, που στις πλείστες των περιπτώσεων οι θύτες είναι άντρες. Από την Βουλή, που επιτρέπει σε βουλευτές να εκφράζονται σεξιστικά, ομοφοβικά κ.λπ. και αυτό να επικροτείται. Ένα πλαίσιο, όπου η οικιακή εργασία όπως και η φροντίδα της οικογένειας, το βάρος των οποίων πέφτει ακόμα κατά κύριο λόγο στις γυναίκες, δεν αναγνωρίζεται ως εργασία. Όπου όσες εργάζονται ως οικιακές εργάτριες, πληρώνονται ελάχιστα με απαράδεκτους όρους εργασίας. Μια κοινωνία, όπου μια γυναίκα, αν έχει πολλούς σεξουαλικούς συντρόφους, είναι «πουτάνα», ενώ ο άντρας είναι «μάγκας». Κοινωνίες που, λόγω ισλαμοφοβίας, απαγορεύουν στις γυναίκες να κυκλοφορούν με μαντίλα ή να φορούν μπουρκίνι στη θάλασσα, περιορίζοντας έτσι την ελευθερία τους για δημόσια ζωή.

Οι φεμινιστικοί αγώνες δεν μπορούν, λοιπόν, να είναι ενάντια στην πατριαρχία μόνο, παραγνωρίζοντας τα υπόλοιπα συστήματα καταπίεσης, το κράτος, τον καπιταλισμό, τον μιλιταρισμό,την αρρενωπότητα κ.λπ. Η αντίσταση σε όλα αυτά τα συστήματα είναι μια καθημερινή πάλη ενάντια σε κάθε μορφής εκμετάλλευση, είτε είναι ταξική, είτε σεξουαλική, είτε πολιτική κ.λπ.

Δυστυχώς, εδώ, όπως και αλλού, ο φιλελεύθερος φεμινιστικός λόγος αντιμετωπίζει τα ζητήματα φύλου ουσιοκρατικά και ταυτοτικά, χωρίς ακόμα το φύλο να είναι μέρος ουσιαστικών δημοσίων συζητήσεων, προβληματισμού και ευρείας δράσης. Κόμματα, ΜΚΟ, επιχειρήσεις, μια μερίδα γυναικών, που χαίρονται για κάθε είδους κλήρωση και πρόσφορα για την «γιορτή» τους, περιορίζουν το θέμα στην ισότιμη αντιπροσώπευση στην πολιτική και σε Διοικητικά Συμβούλια ή στο ποια θα είναι η επόμενη «γυάλινη οροφή» που θα σπάσει μια γυναίκα. Απουσιάζει, για παράδειγμα, ο προβληματισμός και η μελέτη της ιστορίας από φεμινιστική σκοπιά σε συνάρτηση με ταξικά και εργασιακά ζητήματα, ζητήματα σεξουαλικότητας, ταυτότητας φύλου, φυλής, αναπηρίας, οικογενειακής κατάστασης, μετανάστευσης, κατάστασης υγείας, περιβάλλοντος και οικολογίας κ.λπ.

Η 8η Μαρτίου δεν είναι γιορτή και αφορμή νυκτερινής εξόδου, ούτε αφορμή για τον καπιταλισμό να κάνει εκπτώσεις σε «γυναικεία προιόντα», ούτε μια ευκαιρία για πολιτικά κόμματα και συντεχνίες να δίνουν γαρύφαλλα. Όπως, επίσης, δεν είναι ευκαιρία για ακόμα ένα τσάι γυναικών, που δεν θα ταράξει τα λιμνάζοντα, κανονιστικά, θεσμοποιημένα συστήματα και όρια. Διότι μέσα στην πατριαρχία, ειδικά αν είσαι γυναίκα και διεκδικείς, εύκολα το σύστημα σε ταπελώνει ως «θυμωμένη φεμινίστρια, υστερική και ενοχλητική». Κάτι που απαγορεύεται, γιατί θέλει τις γυναίκες και κουίαρ άτομα μέσα σε συσταρισμένα πλαίσια και «τσάγια» να αρθρώνουν λόγο μέχρι εκεί που θέλει η πατριαρχία, για'να μην γίνεται μετατόπιση.

Στην Κύπρο, όπως και σε κάθε περιοχή εμπόλεμης σύγκρουσης, οι γυναίκες, η ζωή και η αξιοπρέπεια τους, -είτε αυτές έχασαν τη ζωή τους ή κακοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων, είτε αργότερα, ως μάνες/αδελφές/κόρες αγνοουμένων ή πεσόντων, υπήρξαν «αντικείμενο» εκμετάλλευσης από την πολιτική ελίτ -αποτέλεσαν και αποτελούν ακόμη το κατεξοχήν θύμα ενός αμιγώς ανδρικού εθνικισμού. Γι' αυτό και έχουν ιδιαίτερο λόγο και ρόλο στους αγώνες για τον τερματισμό της διχοτόμησης και τη διασφάλιση της ειρήνης. Η 8η Μαρτίου είναι, επομένως, για τις γυναίκες της Κύπρου και μέρα αγώνα για την επίλυση του κυπριακού προβλήματος και την ανάδειξη της σημασίας μιας επανενωμένης, ομόσπονδης Κύπρου που θα διανοίξει το δρόμο για κοινές με τις Τ/κ συντρόφισσες διεκδικήσεις και περισσότερους φεμινιστικούς και όχι μόνο αγώνες.

Εμπρός για μια Κύπρο χωρίς σεξισμό, πατριαρχία, μιλιταρισμό, εθνικούς και έμφυλους διαχωρισμούς.

Συσπείρωση Ατάκτων

8 Μαρτίου 2017